

Sordbrugeren tilladt at forlånge af vedkom-
mende Sagteier Fred for Raavildt, idet den
høitagtede Minister har ment, at der hunde
gjøres den Tilføining i § 4, at Vedkommende
skulde have bevist, at Raavildtet havde gjort
Skade. Det er forekommet Udvalget, at denne
Affattelse ikke er aldeles heldig, idet man maa-
ske let kunde forledes til at tro, at der af
Brugeren skulde føres et loyformeligt Bevis i
den Retning, eller med andre Ord foranledige
en eller anden Sagteier til at forlånge et sa-
dant Bevis ført for Retten, forinden han tog
Notits af Dyrfordringen, og Udvalget har derfor
ikke i denne Form kunnet tiltræde det af Mi-
nisteren stillede Endringsforslag, men har fore-
slaaet en anden Affattelse under Nr. 8, der
vel gaar noget i samme Retning, men efter
Udvalgets Formening heldigere og tydeligere vil
betegne, hvad Meningen egentlig er. En-
dringsforslagene under Nr. 10, 11 og 12 har
jeg allerede omtalt. Under Nr. 13 har den
høitagtede Minister stillet et Endringsforslag,
der er tiltraadt af Udvalget, og som staar i
Forbindelse med det af Udvalget under Nr. 16
stillede Endringsforslag; det gaar ud paa ikke
blot at forbyde Sagt med Mynder, naar ved-
kommende Sagtberettigede ikke har de i § 6
omtalte 200 Tønder Hartkorn at jage paa,
men ogsaa at udstrække dette Forbud til
Hunde af Mynderacen, idet det ofte kan være
tvivlsomt — og efter hvad der er enkelte Med-
lemmer af Udvalget bekjendt, har det virkelig
været gjort til Gjenstand for Tvivl for Ret-
ten — om en Hund med Føie kan kaldes
Mynde eller blot henhører til Mynderacen.
Hvad Hensigten med dette Forbud er, turde
ikke være tvivlsomt; Hensigten er, at man ikke
vil tillade Udøvelsen af Sagt med en vis
Slags meget hurtige og glubste Hunde, med
mindre den vedkommende Sagteier har et til-
strækkeligt stort Terrain til saadan Sagts Ud-
øvelse, saaledes at der ikke derved opstaa-
r Ulemper for tilgrændsende Sagteiere. Hvis
Endringsforslaget under Nr. 13 alt-
saa, som Udvalget haaber, finder Thingets
Billigelse, har man ment, at det vilde være i
god Konsekvents dermed, at der i Endrings-
forslaget Nr. 16 til § 10 er blevet foreslaaet
en Tilføielse, hvorefter det tillades vedkommende

Sagteier overalt i sit Jagtsdistrikt, med Undta-
gelse af vedkommende Gieis Have og Gaards-
plads, at dræbe ikke blot løsgaaende ægte
Mynder, men ogsaa de forlorne, der ubert-
den ere ligesaa slemme som de ægte. — Un-
der Nr. 15 er der af den høitagtede Mini-
ster stillet et Forslag, der allerede ved 2den
Behandling blev stillet i Udsigt af ham, et
Forslag, der gaar ud paa at indstrænke Spille-
rummet for de løsgaaende Hunde og Rætte
indenfor noget snævrere Grændser, end hidtil
har været Tilfældet, idet det gjør en Undta-
gelse fra Forbudet i § 10 for de løsgaaende
Hunde og Rætte, der udenfor de samlede Byer
træffes udenfor Dyrenes Gieis Grund. Saa-
danne omstørende Dyr mener den høitagtede
Minister, at man uden Betænkelse og i
god Konsekvents med de øvrige Fredningsbe-
stemmelser i Loven kunde tilstede Sagteieren at
dræbe. Udvalget kan i det Hele erkjende
det Uheldige og Konsekvente i, at man, som
det for Tiden er Tilfældet, tillader løsgaaende
Hunde og Rætte at ødelægge det, som man
paalægger Mennesker at frede om, og har der-
for ikke kunnet Andet end erkjende Unfselig-
heden af, at man kunde enes om en vis pas-
sende Begrændsning; men paa den anden Side
har Udvalget haft en Del Betænkelse ved
at begrænde denne Ret paa den af den ærede
Minister foreslaaede Maade, idet man har
frygtet, at det derved let kunde komme til
mindre hyggelige Kollisioner mellem Brugere
og Sagteieren; Udvalget har derfor troet, at
man ikke burde gaa slet saa vidt som af den
høitagtede Minister foreslaaet, men at det alle-
rede vilde være en passende Begrændsning,
naar man tillader enhver Sagteier at dræbe
den fremmede Hund eller Kat, som han træf-
fer paa den Grund, han selv har i Brug.
Derved vil der jo allerede opnaas Noget,
idet der ydes den Grundeier, der er Brugere
af og har Sagten paa sin egen Grund, Be-
skyttelse mod disse Dyr, der vistnok meget
ofte gjøre langt større Fortræd end mangu
en Skytte, der skyder i urette Tid. For at
jeg skal udtrykke mig klart og tydeligt
om Forskjellen mellem den høitæredes Ministers
Forslag og vort, der er stillet under Nr. 14,
da er det denne, at efter Ministerens Forslag